

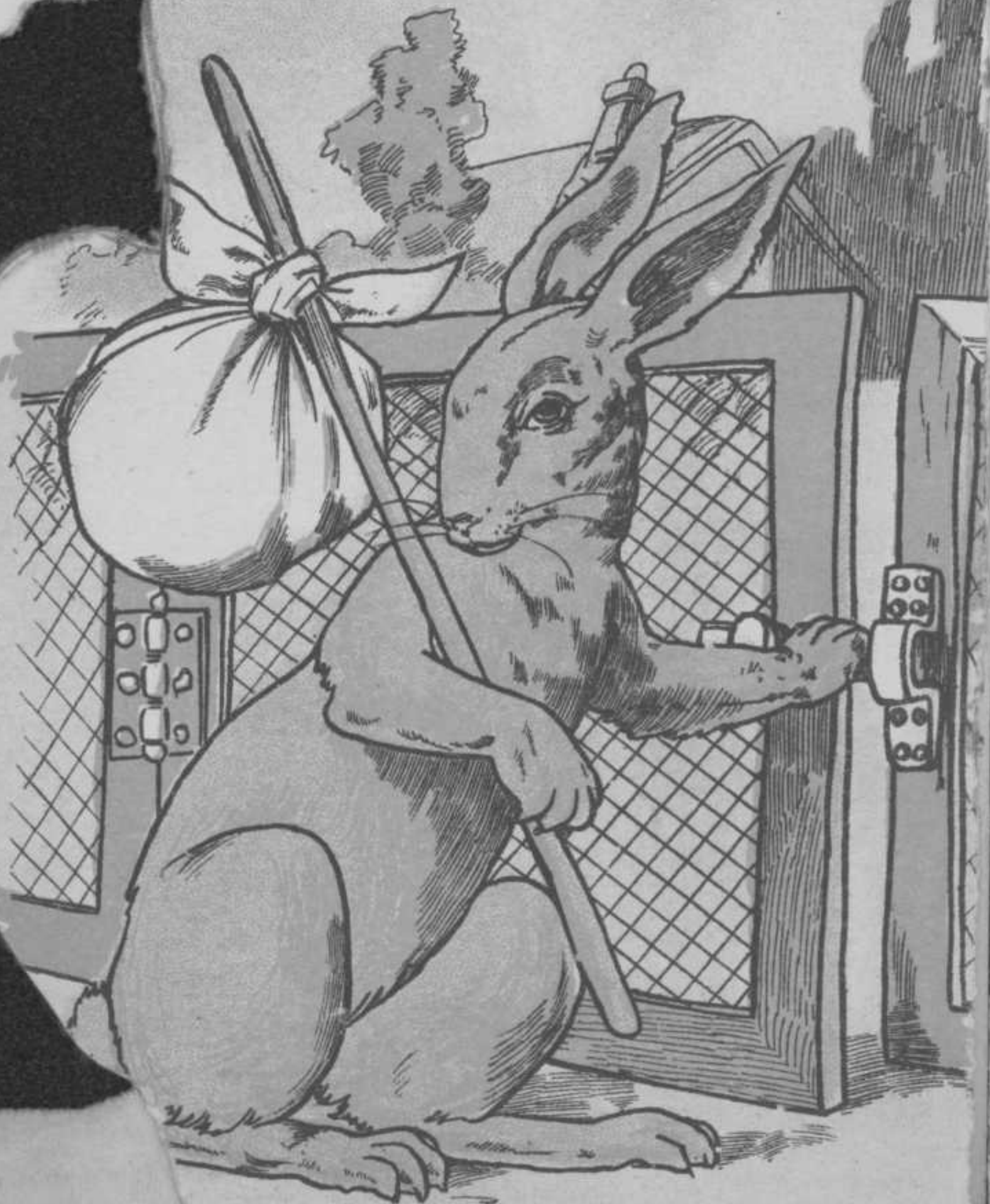

KWGW

A108651

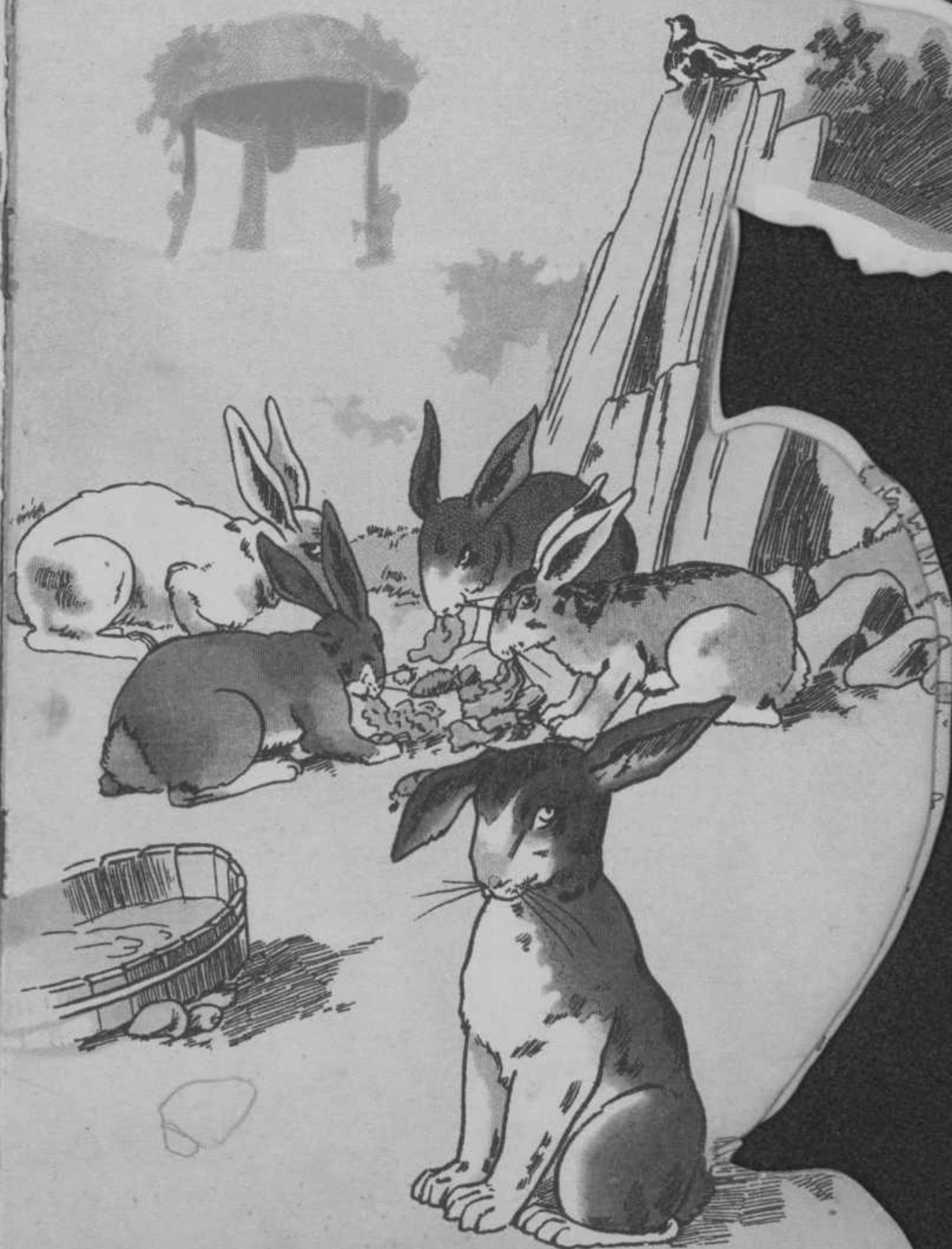
De Geschiedenis van een konijntje.

Er was eens een konijntje met mooie groote oogen, en nog veel grooter ooren. Hij zat flink in zijn vleesch, want hij was al maanden lang gemest en klaar om gegeten te worden. Maar die gedachte beviel ons konijntje volstrekt niet. Het vooruitzicht om gebraden met doperwtjes en jus op tafel te komen, stond hem zoo weinig aan, dat hij besloot weg te loopen en voor zich zelf te zorgen. Er zijn vele jonge konijnen die zich verbeelden dat zij dat kunnen, maar dikwijls komen zij met hangende oortjes weer bij vader en moeder konijn terug. Zoo gezegd zoo gedaan. Maar ons konijntje was nog zoo verstandig om een bundel met koolbladeren op den rug mede te nemen. Want andere

jonge konijntjes
die wegloopen,
denken zelfs dáár
niet eens aan. 's Mor-
gens vroeg ging hij
heen en liep het eerst
naar een andere boer-
derij waar eenige ko-
nijnen, vrienden van hem,
aan den maaltijd waren.

Dadelijk werd hij uit-
genoodigd om mee te
eten, wat ons konijntje
dan ook deed. Gedurende
het eten werd over velerlij
zaken gesproken. Een erg spraak-
zaam konijn vroeg onzen gast, of hij
straks even voorgesteld wilde wor-
den aan den haan en de kippen. Dit
vond hij goed en onder den maaltijd ver-
telde het spraakzame konijn eenige dingen

van die haan.
Hij was een goed
dier en hij kon het
best met hem vinden.
Toch had hij wel wat
op hem aan te merken,
hij was erg druk; dat
gekraai den heelen dag
vond hij ook vervelend,
en dat hij zich zoo
vaak met de zaken van
de kippen bemoeide, vond
hij ook niet mooi voor
een haan. Maar hij had
ook niets te doen, en hanen
die niets te doen hebben, krij-
gen spoedig ruzie met andere dieren.

Zoo kreeg ons konijntje ook ruzie
met dien haan, die zich zoo driftig
maakte dat onze gast niets anders doen
kon dan het erf verlaten. Toen hij weer met
zijn bundel op weg wilde gaan, dacht hij na over
de zucht om den baas te spelen van dat hanengeslacht. Ons
konijntje haalde zijn zakdoek te voorschijn, weende en zeide bij
zich zelf, dat zoo een haan
maar mooie veeren, pluimen

en sporen, en een roode steek behoefde te hebben, om op het erf over de overige dieren den baas te kunnen spelen. Ook was het in zijn belang om ruzie te zoeken waar vrede op het erf is. Want als hij dat niet deed, had hij heelemaal niets te doen.

Ons konijntje ging dus weer op weg. Maar van zijn reis had hij geen plezier. Want pas begon zijn smart over die behandeling van de haan wat te bedaren, of een nieuw gevaar dreigde. Toen hij een zandpad wilde oversteken, zag hij ineens een jager die met een geladen

geweer op hem
aanlegde. Ons ko-
nijntje schrok ge-
weldig, maar wist
nog gelukkig zijn le-
ven te redden. Want
hoewel hij door den
schrik lang niet zoo
snel kon wegspringen,
had de jager hem toch
niet geraakt. Het was dus
een zondagsjager, iemand
die alleen op zon- en feest-
dagen jaagt en een konijn
voor een haas had aangezien.
Onze zwerver vluchtte onder een hoopje
steen, die opgestapeld

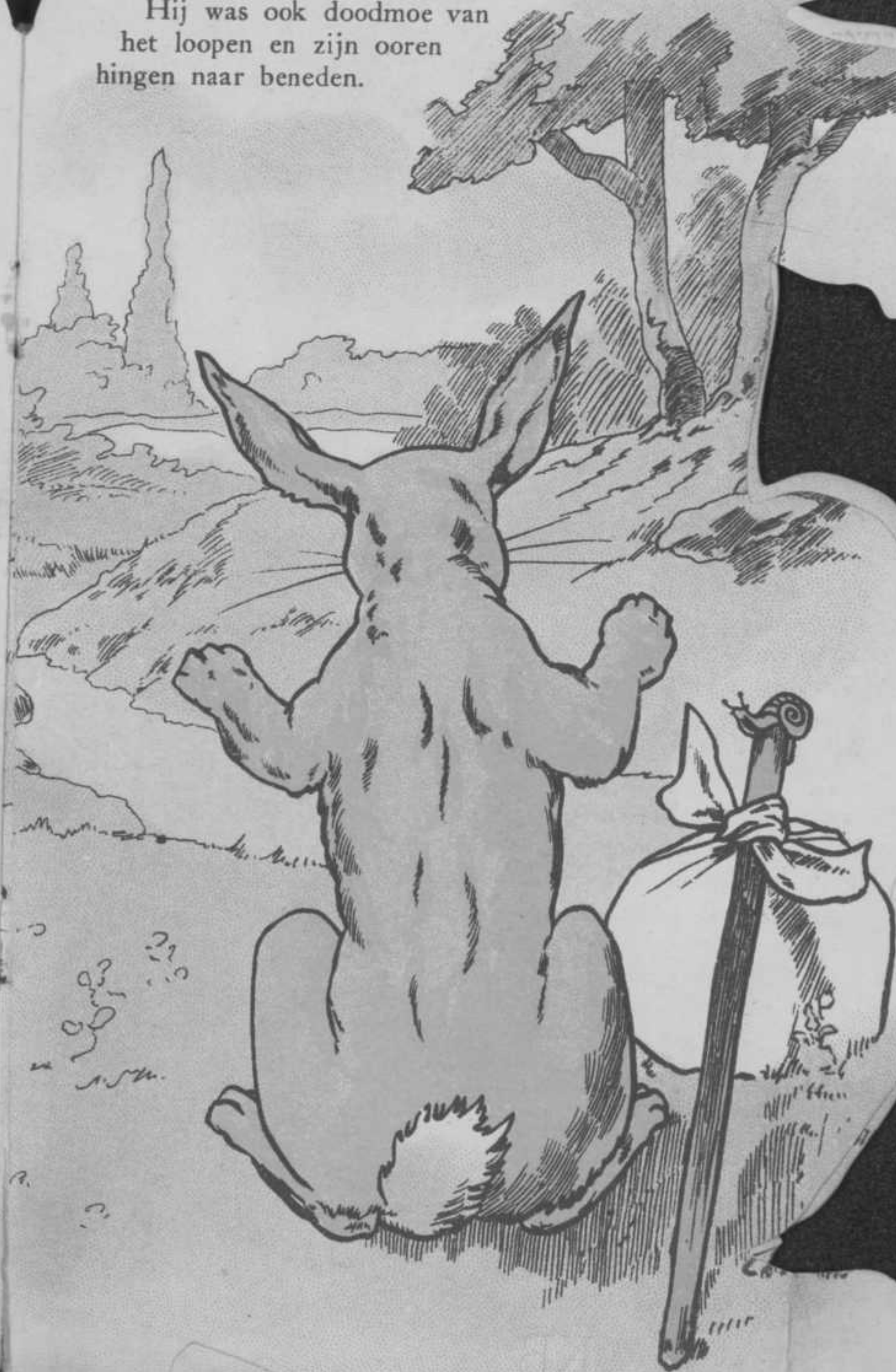
waren in den
vorm van een koe-
peltje. Toen hij een-
maal daar onder zat
voelde hij zich veilig,
want hij had al eens
meer van een paar
hazen, vrienden van
hem, van die zondags-
jagers gehoord, die meer
lastig zijn dan gevaarlijk,
want hadden ze eenmaal
gemist, dan was er verder
geen nood, want een spoor
konden die

gers het volgen.
Ons konijntje liet dan
ook zijn groote ooren
en zijn pakje koolbla-
deren boven den rand van zijn
schuilplaats uitsteken, omdat daar
onder geen plaats voor was. Maar
het begon te regenen, en dat was
voor ons konijntje maar heel ge-
lukkig, luister waarom! Er was
ernstig onraad. Er waren vijanden
in de buurt. Een hongerige vos
had al uren in den omtrek rond-
gezworven, gewapend met een
stok. En ge weet, vossen en
konijnen gaat nooit goed. Juist
was de vos (het was een
heele groote vos met
vreeselijke

hongerige wilde
oogen) in de buurt
van konijntjes schuil-
plaats of het begon
te regenen, en nog
al flink. Het konijntje
haalde nu zijn ooren en
zijn pakje zooveel mo-
gelijk naar binnen. Maar
de regen sloeg in zijn
schuilplaats, de wind stond
er op, en de druppels lek-
ten tusschen de steenen door.
Het konijntje verliet dadelijk
zijn schuilplaats en liep snel
het bosch in om een konijnenhol
op te zoeken. Maar er was er geen in
de buurt. De regen begon al harder
te vallen, en ons konijntje werd druipnat.
Hij was ook doodmoe van
het loopen en zijn ooren
hingen naar beneden.

Zoo kwam hij
langs een oud ver-
molmd afdak van
een schuur, om wat
te rusten, hoewel hij
nog lang niet droog
stond. Toch was het
nog heel gelukkig voor
ons konijntje dat het zoo
vreeselijk regende. Want
de vos keerde naar zijn
eigen hol terug,
omdat hij dacht
dat bij dat
vreeselijke
weer wel geen die-
ren op den weg zou-
den zijn. Toen
de regen weer
wat minder
was gewor-
den, kwam de
zwerver onder het afdak
vandaan, en wilde het
weder wagen.

Maar toen hij
zoo rondkeek, zag
hij vlak bij zich een
prachtig konijnenhol.
Door de vermoeienis
en door het regenwater
dat hem doornat had
gemaakt, had hij dat
hol niet gezien; dadelijk
kroop hij erin. Opeens
hoorde hij in de verte
het gebrul van een vos.
Hij verschool zich, maar
loerde door de opening en
zag de vos voorbij hollen, die
ons konijntje niet zag. En zoo
was gelukkig ons diertje gered. Spoedig
daarna kwam hij bij een boerderij
waarvan de boerin hem liefderijk ver-
zorgde en ons konijntje verder gelukkig
leefde.

